

kerheden – især ved pludselige undvigningsmanøvrer og opbremsninger.

Færdelsstyrelsen har i sin udtalelse til sagen oplyst, at det ikke vil være muligt at stille de samme udstyrskrav til rulleskøjter, som der stilles til cykler i henhold til lovgivningen.

Efter ministeriets opfattelse er der således ud fra færdelssikkerhedsmæssige hensyn ikke grundlag for at foretage ændringer i regelgrundlaget i relation til rulleskøjteløb.

Spm. nr. S 1915

Til indenrigsministeren (10/4 96) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Vil ministeren i forlængelse af svaret på spørgsmål nr. S 975 redegøre for, hvad der er årsag til, at Københavns Kommune i forhold til landsgennemsnittet har et årligt merforbrug på 1,3 mia. kr., der ikke kan forklares ved et højere udgiftsbehov, og vil ministeren angive fordelingen af dette merforbrug på kategorier som f.eks. administration m.m.?«

Svar (19/4 96)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Som det er nærmere beskrevet i besvarelsen af spørgsmål nr. S 975, er beregningen af Københavns Kommunes merudgifter foretaget ved at sammenligne kommunens faktiske udgiftsniveau med et beregnet »udgiftsbehov«.

Et sådant beregnet »udgiftsbehov« er opgjort ud fra de befolkningsmæssige og sociale kriterier, der er fastsat i lov om kommunal udligning og generelle tilskud. Opgørelsen må således tages med det forbehold, at opgørelsen af et »objektivt udgiftsbehov« altid vil afhænge af de udgiftsbehovskriterier, der er fastsat i loven.

Det skal i øvrigt bemærkes, at der i besvarelsen af spørgsmål nr. S 975, som det var ønsket i spørgsmålet, var taget udgangspunkt i beregninger baseret på det *landsgennemsnitlige* udgiftsniveau – serviceniveau.

Amtskommunerne og kommunerne i hovedstadsområdet har generelt et serviceniveau, der er højere end i resten af landet. Hvis Københavns Kommunes udgiftsniveau i stedet var sammenlignet med det gennemsnitlige udgiftsniveau for hovedstadsområdet (ekskl. Køben-

havns og Frederiksberg Kommuner), ville »merforbruget« udgøre knap 600 mio. kr.

Dette illustrerer således klart, at en sammenligning af udgiftsniveauer må tages med visse forbehold. Opgørelsen af kommunernes »udgiftsbehov« sker som en samlet beregning for kommunernes udgifter under ét. Der opgøres således ikke et udgiftsbehov for de enkelte områder.

Af udgiftsbehovsberegningen fremgår således ikke en fordeling af Københavns Kommunes merudgifter på de enkelte udgiftsområder.

Det skal dog bemærkes, at det ved flere undersøgelser er fremhævet, at Københavns Kommunes merudgifter især må henføres til de amtskommunale opgaver: sygehuse og sygesikring.

Københavns Kommunes administrationsudgifter er blandt andet analyseret i rapporten »Undersøgelse af administrationsudgifterne i Københavns Kommune«, PLS Consult 1990.

Der kan i øvrigt henvises til Indenrigsministeriets kommunale nøgletal, hvor kommunernes udgiftsniveau på forskellige områder er sammenlignet med gennemsnit for såvel hovedstadsområdet som for hele landet.

Spm. nr. S 2035

Til erhvervsministeren (22/4 96) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Vil ministeren redegøre for, om en kommune kan undgå samlet EU-udbud af en given opgave ved at lade kommunens enkelte institutioner være ordregivere og dermed splitte opgaven op i mindre portioner, der hver især ligger under tærskelværdierne for EU-udbud?«

Begrundelse

Man kan frygte, at kommunale skoler, plejehjem m.v. udbyder samme opgaver hver for sig og dermed ikke bare gør et dårligere køb, men også i den forbindelse kommer til at overtræde forbudet i EF's udbudsdirektiver mod, at en offentlig myndighed (kommunen) opdeler ordrer i mindre portioner med henblik på at nå under tærskelværdierne for udbud.